

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 118/2023
28.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Зорице Булајић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Оленик адвокат из ..., против тужене Републике Србије- Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 3096/19 од 06.05.2022. године, на седници одржаној дана 28.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гж 3096/19 од 06.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гж 3096/19 од 06.05.2022. године.

Свака странка сноси своје трошкове ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду Гж 3096/19 од 06.05.2022. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 7881/18 од 05.12.2018. године којом је обавезана тужена да исплати тужиоцу износе од 147.000,00 динара на име накнаде материјалне штете са законском затезном каматом од 05.12.2018. године до исплате (став први изреке) и 44.980,00 динара на име накнаде трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, позивајући се она одредбу члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Посебна ревизија је изузетно правно средство које се, због погрешне примене материјалног права, може изјавити против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи

потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20; 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној ни изједног од разлога прописаног означеном одредбом.

Тужиоцу је оспореном пресудом досуђена накнада материјалне штете настале на његовим засадама малина, проузроковане 14.05.2015. године елементарном непогодом (град и олујни ветар) која је погодила територију Општине Ариље, а која није спречена дејством противградне заштите за коју не само што није била дата наредба за активирање, већ противградна служба није ни била формирана. О одговорности тужене нижестепени судови су одлучили на основу прописа важећих у време када се догодила елементарна непогода, на основу уједначеног тумачења и примене права израженог и у више других одлука овог суда, које почивају на одредбама тада важећег Закона о министарствима („Службени гласник РС“, број 44/14) којим су послови противградне заштите били у надлежности Министарства унутрашњих послова и обављали се преко Сектора за ванредне ситуације, у складу са одредбама Закона о ванредним ситуацијама („Службени гласник РС“, број 111/09, 92/11, 93/12).

Ни правна питања конкретног спора, односно питање искључења одговорности тужене и подељене одговорности за настанак штете (због наводног пропуста тужиоца да примени савременије и ефикасније начине одбране од града) на која се указује ревизијом не представљају разлог из члана 404. ЗПП који би оправдавао закључак о дозвољености посебне ревизије. Допринос оштећеног настанку штете, у смислу члана 192. Закона о облигационим односима, није само правно већ је и чињенично - фактичко питање које се процењује у сваком конкретном случају, при чему је неопходан предуслов да је противградна одбрана формирана, функционална и да је била и активирана критичном приликом. Терет доказивања чињенице да је штета настала услед околности које искључују или делимично умањују одговорност тужене, у смислу члана 177. Закона о облигационим односима, лежао је на туженој, која међутим није понудила ниједан доказ којима би поткрепила паушалне наводе које износи у ревизији да је тужилац морао да зна да постојеће мере нису довољне и да докаже да морфологија терена на коме су његови засади не дозвољава постављање противградне мреже, нарочито стога што би тужена требало да докаже да би те конкретне додатне мере биле економски рационалне и исплативе.

Сагласно наведеном, узимајући у обзир врсту спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге за усвајање тужбеног захтева који проистичу из уједначеног тумачења и примене права, као и наводе ревидента, Врховни суд налази да у конкретној ситуацији није оправдана потреба одлучивања о посебној ревизији у овом спору.

Следствено изложеном, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужене није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора побијаног дела очигледно је нижа од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе која је, према тој одредби, меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Пошто тужена није успела у поступку по ревизији, а одговор на ревизију није био потребан, о трошковима ревизијског поступка одлучено је трећим ставом изреке, на основу члана 165. став 1, у вези с чл. 153. став 1. и 154. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**